

Målet för “Ekologi för den mänskliga personen”

Utdrag från *lineamenta* för

Biskopssynoden i Rom 2012

XIII Ordinarie generalförsamlingen.

”Ny evangelisation för överförandet av den kristna tron.”

Kapitel III:21, Initiation till den kristna erfarenheten.

Målet för Kyrkans hela utbildningsåtagande är lätt att identifiera nämligen som ett arbete för att bygga upp det som Påven Benedikt XVI kallar “den mänskliga personens ekologi”. ”Vad som behövs är något som skulle kunna kallas en rätt förstådd mänsklig ekologi (...). Den avgörande frågan är den övergripande moraliska innebörden för samhället. Om det finns brist på respekt för rätten till livet och till den naturliga döden, om människans konception, havandeskapet och födandet av barn görs artificiella och om mänskliga embryon offras för vetenskapen, förlorar samhällets samvete till slut förståelsen av begreppet humanekologi och därmed också miljöekologin. Det är motsägelsefullt att vidhålla att framtida generationer skall respektera den naturliga miljön, när vårt eget utbildningssystem och våra lagar inte hjälper dem att respektera sig själva. Naturens bok är en enda och odelbar bok, eftersom den inte bara innehåller miljön utan också livet, sexualiteten, äktenskapet, familjen och de sociala relationerna, med andra ord den integrerade mänskliga utvecklingen. Våra förpliktelser mot miljön hänger ihop med våra förpliktelser mot den mänskliga personen i ljuset av henne själv och hennes relation till andra människor. Det skulle vara felaktigt att upprätthålla en uppsättning förpliktelser och undertrycka en annan. I detta ligger en allvarlig motsägelse i vår mentalitet och vårt konkreta agerande i dag, när

personen förnedras, miljön utsätts för skadliga ingrepp och samhället tar skada”¹

Den kristna tron bistår förnuftet i förståelsen av den djupare underliggande jämvikten i historien och i all existens. Den uppnår inte detta på ett allmänt eller yttre sätt utan verkar tillsammans med förnuftet i ett behov av kunskap och efterforskning som riktar sig mot människans välbefinnande och mot kosmos. Den kristna tron hjälper oss att förstå den djupa innebörden av grundläggande mänskliga erfarenheter, som den ovanstående texten visar. Denna kritiskt granskande och målinriktade diskussion har ingått i katolicismens arbete under lång tid. Kyrkan blir allt bättre utrustad i detta arbete genom att upprätta institutioner, forskningscentra och universitet, som är frukten av instituts fingertoppskänsla och karisma eller av lokala kyrkors utbildningsinitiativ. Dessa institutioner fullgör sin roll i samarbetsinsatser för forskning och kunskapsutveckling i olika kulturer och samhällen. Sociala och kulturella förändringar som lagts fram så här långt ställer många frågor och utmaningar till dessa institutioner. På grund av sin satsning på utbildning och kultur är Kyrkan kallad att gå in i en urskillningsprocess som är det första steget i den ”nya evangeliseringen” för att bli i stånd att urskilja de avgörande aspekterna i dessa utmaningar och krafter och anpassa de strategier som skall garantera inte bara Kyrkans framtid, utan också individens och mänsklighetens framtid.

Naturligtvis betraktar en ”ny evangelisation” dessa kulturområden som ”hedningarnas innergårdar” för att hjälpa dem att leva upp till deras primära syfte eller ”kallelse” inför de förändringar som de har erfarenhet av, nämligen att ta med frågan om Gud och den kristna tron i vår tids diskussioner och att göra dessa områden till platser, där personer kan formas till frihet och mognad för att i sin tur kunna föra in frågan om Gud i det egna livet, i familjerna och på arbetsplatserna.

(Med kyrklig tillåtelse för publicering på hemsidan ”Katolska Utskottet för Äktenskap och familj i januari 2012; övers. från engelskan, G. Fäldt)

¹ Benedikt XVI, Encyklikan *Caritas in veritate* (29 juni 2009), 51: 101 (2009) 687, 688.